

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: R. T. , nar. - , bytem - , proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 30. 5. 2016, č. j.: MPSV-2016/111659-915,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 30.5.2016, č. j.: MPSV-2016/111659-915, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2016, č. j.: MPSV-2016/111659-915, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR – Krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 23. 2. 2016, č. j.: 11429/2016/AAB, kterým byl žalobci podle ustanovení § 4 odst. 1, § 8, § 9, § 11, § 13 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“), přiznán příspěvek na péči ve výši 800,- Kč měsíčně od listopadu 2015.

Po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení žalobce v žalobě namítá, že Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, Oddělením výkonu posudkové služby (dále jen „PK MPSV“) mu byla přiznána neschopnost zvládat pátou životní potřebu (osobní aktivity). Naopak nesouhlasí se závěry PK MPSV, když mu byla přiznána schopnost zvládat jiné dvě základní životní potřeby, které podle lékařského posudku Pražské správy sociálního zabezpečení, Lékařské posudkové služby pro Prahu 1 (dále jen „LPS PSSZ“), vypracovanému

v rámci prvoinstančního řízení, nezvládal (jde zaprvé o oblékání a obouvání, za druhé o mobilitu). Důvodem přiznání schopnosti obě životní potřeby zvládat bylo očekávání dalšího pokroku a prohloubení soběstačnosti, ve skutečnosti však dosud nebyly dokončeny rehabilitace ani nácvik chůze s protézou a bude trvat delší dobu, než tyto základní životní potřeby žalobce zvládne natolik, aby je mohl běžně vykonávat. PK MPSV navíc zpochybňuje rozhodnutí PSSZ, která původně pro všechny čtyři nezvládané životní potřeby konstatovala trvalou dobu platnosti; žalobce má dojem, že tím PK MPSV zpochybnila své vlastní rozhodnutí. Výše uvedené rozpory v žalobou napadeném rozhodnutí považuje žalobce za neprofesionální, účelové a značně poškozující jeho osobu.

Dále žalobce předkládá rozhodnutí Úřadu práce ČR – Krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 24. 2. 2016, č. j.: 420647/16/AB, o vydání průkazu ZTP, v němž lékaři specifikují jeho postižení jako „Anatomickou ztrátu dolní končetiny v kolenním kloubu nebo výše, exteriérový uživatel protézy“ a podle posudkového závěru jde typově o postižení označené jako „Podstatné omezení schopnosti pohyblivosti nebo orientace na úrovni těžkého funkčního postižení pohyblivosti nebo orientace“.

Dle žalobce je tudíž zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, aniž by bylo přihlédnuto k ustanovení § 3 odst. 1 vyhlášky č. 359/2009 Sb., čímž byla porušena ustanovení § 39 zákona č. 155/1995 Sb., zákona č. 500/2004 Sb. i odpovídající ustanovení prováděcí vyhlášky.

Na základě výše uvedeného žalobce navrhuje žalobou napadené rozhodnutí zrušit a vydat rozhodnutí nové, jímž bude žalobci přiznán II. stupeň závislosti (středně těžká závislost) pro nezvládání pěti základních životních potřeb (mobilita, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, péče o domácnost, domácí aktivity).

Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci průběhu řízení před prvoinstančním orgánem popisoval hodnocení zdravotního stavu žalobce ze strany PK MPSV v rámci odvolacího řízení. Během jednání PK MPSV za přítomnosti posudkového a interního lékaře byl žalobce vyšetřen interním lékařem, dále se vycházelo ze zdravotní a spisové dokumentace včetně záznamu ze sociálního šetření; na základě toho bylo konstatováno nezvládání tří základních životních potřeb (tělesná hygiena, osobní aktivity, péče o domácnost).

PK MPSV hodnotila zdravotní stav žalobce zejména v souvislosti s amputací levé dolní končetiny ve stehně pro gangrénu v důsledku ischemické choroby dolních končetin provedenou v srpnu 2015. K datu posouzení zdravotního stavu nebylo možno některé zdravotní aspekty hodnotit jako dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu ustanovení § 3 písm. c) zákona o sociálních službách, od amputace ke dni posouzení totiž uplynuly necelé čtyři měsíce a dosud nebyla ukončena rehabilitace. Podle tvrzení PK MPSV lze v horizontu jednoho roku čekat další pokrok a prohloubení soběstačnosti, a to zejm. stran zvládnutí mobility s využitím kompenzačních pomůcek (protézy, francouzské hole). Z toho důvodu nepovažovala PK MPSV potřebu mobility za nezvládnutou.

Co se týče některých jiných základních životních potřeb, tam PK MPSV dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav shledala. PK MPSV se taktéž vyjádřila k tomu, proč hodnotila některé jednotlivé základní životní potřeby jinak než LPS PSSZ; dále konstatovala, že posouzení zdravotního stavu za účelem přiznání průkazu ZTP je postaveno na jiných kritériích, není z něj tedy možné vycházet při posouzení nároku na příspěvek na péči. Podle

posudku PK MPSV zvládá žalobce i oblékání a nejinak je tomu se stravováním. Příprava stravy se pak nehodnotí samostatně, ale jako součást základní životní potřeby „péče o domácnost“, jež byla u žalobce hodnocena jako nezvládnutá.

Žalovaný konstatuje, že PK MPSV hodnotila zdravotní stav žalobce objektivně, přesvědčivě a na základě všech dostupných záznamů. Posudek je tak relevantní podklad pro rozhodnutí o příspěvku na péči. Ve věci bylo postupováno v souladu s právními předpisy a řízení netrpělo vadou, jež by měla vliv na rozhodnutí ve věci samé. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Žalovaný si též nenárokuje náhradu nákladů řízení a souhlasí s tím, aby bylo ve věci rozhodnuto bez jednání.

Žalobce následně zaslal soudu vyjádření, že se jeho zdravotní stav od podání žaloby výrazně změnil k horšímu a dokládá to několika lékařskými zprávami.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘS“).

Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 SŘS.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 24. 11. 2015 byla doručena Úřadu práce ČR – Krajské pobočce pro hl. m. Prahu, coby prvoinstančnímu orgánu, žalobcem podaná žádost o příspěvek na péči. Pro účely řízení o příspěvku na péči bylo s žalobcem dne 15. 12. 2015 provedeno sociální šetření.

K posouzení stupně závislosti žalobce byl prvoinstančním orgánem vyžádán posudek LPS PSSZ, následně bylo řízení o dávce usnesením přerušeno do doby, než bude mít prvoinstanční orgán posudek k dispozici. LPS PSSZ pak vydala posudek ze dne 1. 2. 2016, č. j.: LPS/2015/861-P1_CSSZ, který zpracovala MUDr. J. K.. Podkladem posudku byla i zdravotní dokumentace ošetřující lékařky, nálezy jiných odborných lékařů, jakož i závěry ze sociálního šetření. Posudkem bylo mj. zjištěno, že žalobci byla dne 25. 8. 2015 pro gangrénu amputována levá dolní končetina, žalobce se pohybuje pomocí chodítka a trpí nikotinismem, když vykouří 35 cigaret denně. Podle posudku se v případě žalobce jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, přičemž nezvládá 4 základní životní potřeby (mobilita, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, péče o domácnost). Žalobce je tak podle posudku LPS PSSZ osobou závislou na pomoci jiné fyzické osoby v I. stupni (lehká závislost).

Na základě posudku LPS PSSZ vydal prvoinstanční orgán rozhodnutí, č. j.: 11429/2016/AAB, ze dne 23. 2. 2016, kterým žalobci přiznal příspěvek na péči ve výši 800,- Kč měsíčně od listopadu 2015.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. V rámci odvolacího řízení si žalovaný vyžádal posudek PK MPSV, následně bylo řízení usnesením přerušeno do doby, než bude mít žalovaný posudek k dispozici. PK MPSV pak vydala posudek ze dne 27. 4. 2016, č. j.: 2016/1556-PH. Zasedání komise probíhalo za přítomnosti žalobce, a to ve složení posudková lékařka a předsedkyně MUDr. J. B., interní lékařka MUDr. H. K. a tajemnice paní V. H.

Posudek byl zpracováván na základě spisové dokumentace PSSZ Praha 1, spisu MPSV, dokumentace praktické lékařky MUDr. Č. a přešetření interní lékařkou MUDr. K. přímo při jednání komise. Z těchto podkladů PK MPSV zjistila, že žalobci byla v srpnu 2015 provedena amputace levé dolní končetiny pro gangrénu, končetina je oprotézována, žalobce k chůzi užívá dvou francouzských holí, stále je aktivní kuřák, subjektivně má po krátké chůzi bolesti v pravé noze, na zavolání k němu dochází kamarád a jednou týdně sociální pracovnice, sám si dojde na WC, tepláky a tričko, v nichž je stále, si sám vyměňuje, jídlo si nechá dovážet a sám si jej ohřeje, léky užívá sám, při koupání mu pomáhá kamarád, doma používá chodítka či protézu a dvě francouzské hole. Podle interního vyšetření MUDr. K. přichází žalobce k jednání s protézou a dvěma francouzskými holemi, jeho chůze je nejistá, učí se s protézou chodit, při vyšetření částí těla a orgánů nejsou jinak zjištěny závažnější nedostatky; žalobce, ač bez dušnosti, pokašlává, při sklípkovém dýchání jsou přítomné ojedinělé bronchitické fenomény, levá ruka vykazuje Dupuytrenovu kontrakturu, na pravé dolní končetině má chladná akra, cyanotické prsty a patu a špatně hmatnou periferní pulsaci. Podle odborných lékařských nálezů má žalobce malou naznačenou sekreci v jizvě, učí se chodit se dvěma francouzskými holemi, je schopen samostatně chodit, sám si umí nasadit protézu, je plně mobilní, převazy si chce provádět sám. Žalobcova diagnosa tedy zní stav po amputaci levé dolní končetiny ve stehně pro gangrénu v důsledku ischemické choroby dolních končetin (v srpnu 2015), nikotinismus a stav po paroxysmální fibrilaci síní.

Na základě těchto informací přikročila PK MPSV k vlastnímu posouzení žalobcova stupně závislosti. U žalobce byl zjištěn stabilizovaný stav, jizva zhojena, končetina oprotézována, žalobce zvládal chůzi na protéze se dvěma francouzskými holemi či s chodítkem, rehabilitace chůze s protézou ještě nebyla dokončena, adaptace na postižení dále pokračovala, u některých základních životních potřeb byl v horizontu jednoho roku očekáván další pokrok a prohloubení soběstačnosti, stran mobility s využitím protézy a kompenzačních pomůcek existoval předpoklad dalšího zlepšení. V souvislosti s jinými životními potřebami však šlo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav (osobní aktivity, péče o domácnost, osobní hygiena). Hybnost pravé dolní i obou horních končetin byla zachována, u horních končetin včetně jemné motoriky. Žalobce byl nadále aktivní kuřák, v bytě žil sám, zvládal základní činnosti stravovací, oblékací, obsluhu na toaletě. Sám zvládal základní hygienu, při celkové hygieně však vyžadoval pomoc; zvládal i péči o zdraví včetně přikládání protézy. Omezen byl v osobních aktivitách a v péči o domácnost. K datu vydání napadeného rozhodnutí PK MPSV konstatovala dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a na jeho základě nezvládnutí tří základních životních potřeb (tělesná hygiena, osobní aktivity, péče o domácnost), jednalo se tak o osobu lehce závislou na pomoci jiné fyzické osoby podle ustanovení § 8 zákona o sociálních službách. Oproti posudku LPS PSSZ hodnotila PK MPSV jiné druhy a počet nezvládaných základních životních potřeb, protože na základě podkladů takové hodnocení lépe vystihuje dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na žalobce. Rovněž odvolací námitky byly hodnoceny ve vztahu k dlouhodobě nepříznivému zdravotnímu stavu s ohledem na sebeobslužné schopnosti žalobce, hodnocení nezvládnutí dalších základních životních potřeb tak nebylo hodnoceno jako důvodné. K další odvolací námitce PK MPSV upozorňuje, že pro posouzení nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením a pro posouzení stupně závislosti je třeba odlišných kritérií, neboť definice dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je pro obě dávky rozdílná, proto nelze hledat souvislost mezi oběma posouzeními.

PK MPSV tak konstatovala, že žalobce je k datu vydání napadeného rozhodnutí nutno považovat za osobu starší 18 let věku, jež se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost) podle ustanovení § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních

službách, protože žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby a není schopen zvládat tři základní životní potřeby.

Na základě posudku PK MPSV vydal žalovaný dne 30. 5. 2016 žalobou napadené rozhodnutí (č. j.: MPSV-2016/111659-915), jímž žalobcovo odvolání zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

Dále soud přikročil k vlastnímu posouzení žalobcových námitek:

Pokud žalobce nesouhlasí s tvrzením PK MPSV, že je z důvodu očekávaného dalšího pokroku a soběstačnosti schopen zvládat dvě základní životní potřeby (oblékání a obouvání a mobilitu), nemůže mu soud dát za pravdu. Podle ustanovení § 9 odst. 4 zákona o sociálních službách je při hodnocení zvládání základních životních potřeb nutno hodnotit funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na zvládání těchto potřeb, přičemž se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která z takového funkčního dopadu nevyplývá. Jedním ze znaků definice dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu podle ustanovení § 3 písm. c) zákona o sociálních službách je na základě poznatků lékařské vědy skutečné či očekávané trvání takového stavu v délce převyšující 1 rok. PK MPSV na základě poznatků lékařské vědy zjistila, že u zvládání některých základních životních potřeb žalobcem se v horizontu jednoho roku očekává další pokrok a zlepšení (konkrétně jde o oblékání a obouvání a mobilitu); v důsledku toho nebyly tyto potřeby posouzeny jako nezvládané. Takové konstatování PK MPSV je podle názoru soudu zákonné a správné, jelikož nezvládání základních životních potřeb je třeba hodnotit s ohledem na dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, tedy právě v horizontu jednoho roku. Akutní stav žalobce ohledně namítaných základních životních potřeb nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, na základě ustanovení § 9 odst. 4 zákona o sociálních službách tak k němu za účelem zjišťování zvládání základních životních potřeb nelze přihlížet.

Soud dále konstatuje, že rozpory v samotném posudku PK MPSV neshledal. Co se týče rozdílného hodnocení zvládání konkrétních životních potřeb PK MPSV a LPS PSSZ, je zcela běžné, že odvolací orgán hodnotí určité skutečnosti jinak než orgán prvoinstanční; pokud by odvolací orgán musel určité okolnosti hodnotit stejně, postrádal by přezkum prvoinstančního posudku smysl. Ostatně, konečné závěry obou posudků jsou totožné, jelikož oba přiznávají žalobci první stupeň závislosti ve smyslu ustanovení § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách. PK MPSV také nezpochybnila své vlastní rozhodnutí, neboť LPS PSSZ je orgán Pražské správy sociálního zabezpečení, nikoliv Ministerstva práce a sociálních věcí. PK MPSV též uspokojivým způsobem vysvětlila, proč v některých ohledech došla k jiným závěrům než LPS PSSZ.

Jde-li o námitku jiného hodnocení zdravotního stavu v řízení o přiznání průkazu ZTP, nemůže soud s žalobcem souhlasit. Přiznání průkazu ZTP se neřídí zákonem o sociálních službách, ale zákonem č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o poskytování dávek“). Obě právní úpravy mají odlišný obsah, účel i jiná kritéria hodnocení. Konečně, už jazykovým výkladem lze vyvodit závěr, že „podstatné omezení schopnosti pohyblivosti“ vyžadované zákonem o poskytování dávek (§ 34 odst. 1) nepodléhá tak přísným kritériím jako zcela absentující „schopnost zvládat základní životní potřebu“ podle zákona o sociálních službách (§ 9).

Pokud jde o žalobcem uváděný nedostatečně zjištěný skutkový stav, soud takovouto vadu v žalobou napadeném rozhodnutí nenalézá. Napadené rozhodnutí se opírá o posudek PK MPSV, který se však všemi důležitými okolnostmi pro zjištění stupně závislosti pečlivě zabývá. Závěry PK MPSV jsou důkladně podloženy skutkovými zjištěními, když se opírají o vícero lékařských nálezů, sociální šetření, dokumentaci PSSZ a zejména pak o vyšetření žalobce interní lékařkou MUDr. K. přímo během jednání komise dne 27.4.2016. Závěry učiněné v posudku jsou v souladu se zjištěným zdravotním stavem žalobce a v hodnocení komise nejsou rozpory; závěry PK MPSV jsou tedy logickým vyústěním řádně zjištěného skutkového stavu.

Žalobce také namítá porušení ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘ“), aniž by specifikoval, k jakému konkrétnímu porušení zákona došlo. Soud konstatuje, že stran konkrétních žalobcových námitek k porušení SŘ nedošlo, zejména byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Argumentace předpisy důchodového pojištění také není případná, neboť PK MPSV i žalovaný postupovali podle zákona o sociálních službách, tedy zcela jiné právní úpravy.

Stran námitek zhoršení zdravotního stavu žalobce po podání žaloby soud sděluje, že je při svém přezkumu vázán ustanovením § 75 odst. 1 SŘS, musí tedy vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Pokud se zdravotní stav žalobce od posledního vyšetření zhoršil, může na předepsaném tiskopisu podat žádost o změnu výše již přiznaného příspěvku podle ustanovení § 23 odst. 4 zákona o sociálních službách (č. 108/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů).

Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 SŘS jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 SŘS. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému nenáleží podle zákona.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek ustanovení § 103 odst. 1 SŘS kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem podle ustanovení § 105 odst. 2 SŘS.

Kasační stížnost směřující jen proti výrokům o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 22. února 2017

Mgr. Dana Černovská v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová